



Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

2024. gada 8. maijā*

Ekonomikas un monetārā savienība – Banku savienība – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms (VNM) – Vienotais noregulējuma fonds (VNF) – VNV lēmums par 2021. gada *ex ante* iemaksu aprēķinu – Pienākums norādīt pamatojumu – Iebilde par prettiesiskumu – Sprieduma iedarbības laikā ierobežošana

Lietā T-393/21

Max Heinr. Sutor OHG, Hamburga (Vācija), ko pārstāv *A. Glos, M. Rätz, H.-U. Klöppel* un *M. Meisgeier*, advokāti,

prasītāja,

pret

Vienoto noregulējuma valdi (VNV), ko pārstāv *J. Kerlin, C. De Falco* un *T. Wittenberg*, pārstāvji, kam palīdz *B. Meyring, T. Klupsch* un *S. Ianc*, advokāti,

atbildētāja,

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *A. Kornezovs [A. Kornezov]*, tiesneši *G. De Bāre [G. De Baere]*, *D. Petrliks [D. Petrlik]* (referents), *K. Kečmārs [K. Kecsmár]* un *S. Kingstone [S. Kingston]*,

sekretāre: *S. Junda [S. Jund]*, administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu,

pēc 2023. gada 9. marta tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums¹

- 1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāja *Max Heinr. Sutor OHG* lūdz atcelt Vienotās noregulējuma valdes (VNV) 2021. gada 14. aprīļa Lēmumu SRB/ES/2021/22 par 2021. gada *ex ante* iemaksu Vienotajā noregulējuma fondā aprēķinu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), ciktāl tas attiecas uz prasītāju.

[..]

III. Lietas dalībnieku prasījumi

- 25 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu, kā arī apstrīdēto paziņojumu;
- piespriest VNV atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 26 VNV prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību;
- piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
- pakārtoti – ja apstrīdētais lēmums tiek atcelts, saglabāt šī lēmuma iedarbību līdz tā aizstāšanai vai vismaz uz sešiem mēnešiem no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

IV. Juridiskais pamatojums

- 27 Vispirms jāatgādina, ka ar šo prasību prasītāja lūdz arī preventīvi atcelt apstrīdēto paziņojumu gadījumā, ja Vispārējā tiesa, atbildot uz sesto pamatu, tam piešķirtu patstāvīgu saturu neatkarīgi no apstrīdētā lēmuma satura. Prasītāja uzskata, ka šajā paziņojumā VNV paskaidro lēmumu neapmierināt lūgumu pārskatīt tās datus par *ex ante* iemaksām 2018.–2020. gada iemaksu periodos.

- 28 Šajā ziņā jākonstatē, ka, neraugoties uz prasījumu atcelt apstrīdēto paziņojumu, kā to formulējusi prasītāja, argumentācija attiecībā uz to patiesībā aprobežojas ar apstrīdētā lēmuma tiesiskuma apstrīdēšanu. Prasītāja attiecībā uz apstrīdēto paziņojumu neizvirza nekādu patstāvīgu un mērķorientētu argumentāciju. Šādos apstākļos no tā jāsecina, ka sestais pamats un prasība kopumā faktiski attiecas tikai uz apstrīdēto lēmumu.

- 29 Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrpadsmit pamatus:

- ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauts Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta pārkāpums;

¹ Ietverti tikai tie šī sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

- ar otro pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauts Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrajā daļā, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktu, paredzētā samērīguma principa pārkāpums;
 - ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauts vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums;
 - ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauts darījumdarbības brīvības, ko aizsargā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 16. pants, pārkāpums;
 - ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauts brīvības veikt uzņēmējdarbību, kas paredzēta LESD 49. pantā kopsakarā ar 54. pantu, pārkāpums;
 - ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauts Deleģētās regulas 2015/63 17. panta 3. un 4. punkta pārkāpums;
 - ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauts Hartas 41. panta 1. punktā un 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto tiesību tikt uzklausītam pārkāpums;
 - ar astoto pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauts Hartas 41. panta 1. punktā un 2. punkta c) apakšpunktā, kā arī LESD 296. panta otrajā daļā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums;
 - ar deviņto pamatu tiek apgalvots, ka esot pieļauts Hartas 47. panta 1. punktā paredzētā efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpums;
 - ar desmito pamatu – pakārtoti – tiek izvirzīta iebilde par Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. panta, kā arī I pielikuma prettiesiskumu, jo neesot izpildīts LESD 296. panta otrajā daļā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu;
 - ar vienpadsmito pamatu – pakārtoti – tiek izvirzīta iebilde par Deleģētās regulas 2015/63 4.–7. un 9. panta, kā arī I pielikuma prettiesiskumu, jo esot pieļauts Hartas 47. panta 1. punktā paredzētā efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpums;
 - ar divpadsmito pamatu – pakārtoti – tiek izvirzīta iebilde par Deleģētās regulas 2015/63 14. panta 2. punkta un 3. panta 11. punkta prettiesiskumu, jo esot pieļauts Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punkta un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums;
 - ar trīspadsmito pamatu – pakārtoti – tiek izvirzīta iebilde par Deleģētās regulas 2015/63 14. panta 2. punkta un 3. panta 11. punkta prettiesiskumu, jo esot pieļauts darījumdarbības brīvības, ko aizsargā Hartas 16. pants, pārkāpums;
 - ar četrpadsmito pamatu – pakārtoti – tiek izvirzīta iebilde par Deleģētās regulas 2015/63 14. panta 2. punkta un 3. panta 11. punkta prettiesiskumu, jo esot pieļauts brīvība veikt uzņēmējdarbību, ko aizsargā LESD 49. pants kopsakarā ar 54. pantu, pārkāpums.
- 30 Replikas rakstā prasītāja ir norādījusi, ka tā atsakās no desmitā un vienpadsmitā pamata.
- 31 Vispirms jāizvērtē pamati, ar kuriem prasītāja apgalvo Deleģētās regulas 2015/63 14. panta 2. punkta un 3. panta 11. punkta prettiesiskumu, un pēc tam – pamati, kuri tieši attiecas uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.

A. Par iebildēm, kas izvirzītas par Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punkta, 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta un 14. panta 2. punkta prettiesiskumu

- 32 Ar divpadsmito, trīspadsmito un četrpadsmito pamatu prasītāja izvirza iebildes par Deleģētās regulas 2015/63 14. panta 2. punkta un 3. panta 11. punkta prettiesiskumu. Taču no prasības pamatojuma izriet, ka prasītāja būtībā apstrīd arī šīs deleģētās regulas 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta tiesiskumu.
- 33 Tādējādi, konkrētāk – ar divpadsmito pamatu prasītāja apgalvo, ka ar Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punktu, 5. panta 1. punkta e) apakšpunktu un 14. panta 2. punktu esot pieļauts Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punkta un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums. Ar trīspadsmito pamatu prasītāja apgalvo, ka ar šīm Deleģētās regulas 2015/63 tiesību normām esot pieļauts arī Hartas 16. pantā aizsargātās darījumdarbības brīvības pārkāpums. Ar četrpadsmito pamatu prasītāja apgalvo, ka ar minētajām tiesību normām esot pieļauts LESD 49. un 54. pantā aizsargātās brīvības veikt uzņēmējdarbību pārkāpums.
- 34 Prasītāja šīs iebildes par prettiesiskumu ir izvirzījusi gadījumā, ja Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts būtu jāinterpretē tādējādi, ka tas neļauj izslēgt fiduciārās saistības no tādu saistību aprēķina, kuras tiek izmantotas *ex ante* iemaksu noteikšanai.
- 35 Tāpēc vispirms jāpārbauda, vai Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj šādu izslēgšanu. Ja tas tā ir, pēc tam būtu jāizvērtē, vai Deleģētās regulas 2015/63 14. panta 2. punkts un 3. panta 11. punkts atbilst Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktam, vienlīdzīgas attieksmes principam, Hartas 16. pantam un LESD 49. un 54. pantam.

1. Par Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta tvērumu

- 36 Saskaņā ar Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktu no *ex ante* iemaksu aprēķina tiek izslēgtas – “attiecībā uz ieguldījumu brokeru sabiedrībām – saistības, kuras izriet no tā, ka [...] turējumā ir klientu aktīvi vai nauda, [...], ar nosacījumu, ka šie klienti ir aizsargāti saskaņā ar piemērojamajiem maksātspējas tiesību aktiem”.
- 37 Prasītāja apgalvo, ka šī tiesību norma jāinterpretē tādējādi, ka tā ļauj izslēgt šo fiduciāro saistību summu no tās saistību aprēķina, nosakot tās *ex ante* iemaksu, jo šīs saistības atbilst minētajā tiesību normā paredzētajiem nosacījumiem.
- 38 VNV apstrīd prasītājas argumentus.
- 39 No judikatūras izriet, ka Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkts VNV nepiešķir rīcības brīvību, koriģējot *ex ante* iemaksas proporcionāli riskam, izslēgt noteiktas saistības, bet gan tajā ir precīzi uzskaitīti nosacījumi, atbilstoši kuriem atsevišķas saistības šādi izslēdz (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. decembris, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, 93. punkts). Saskaņā ar šo pašu judikatūru iznākums nevar būt citāds arī tad, ja ņem vērā vienlīdzīgas attieksmes, diskriminācijas aizlieguma un samērīguma principus, jo Deleģētajā regulā 2015/63 ir nošķirtas situācijas, kurām piemīt vērā ņemamas īpatnības, kas ir tieši saistītas ar riskiem, kādi piemīt aplūkotajām saistībām (spriedums, 2019. gada 3. decembris, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, 95. punkts).

- 40 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru tiesību normas, ar kurām tiek ieviesta atkāpe, jāinterpretē šauri (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 14. novembris, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 39. un 40. punkts). Tālab, ņemot vērā, ka ar Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punktu ir ieviesta atkāpe no Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punktā paredzētā vispārīgā noteikuma, kas ļauj no *ex ante* iemaksu aprēķina izslēgt atsevišķas saistības, tā ir tiesību norma, kura jāinterpretē šauri.
- 41 Šajā kontekstā jānorāda, ka Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā ir paredzēti trīs kumulatīvi nosacījumi attiecīgo saistību izslēgšanai no *ex ante* iemaksu aprēķina, proti, pirmkārt, šīs saistības ir ieguldījumu brokeru sabiedrības turējumā, otrkārt, tās izriet no tā, ka turējumā ir klientu aktīvi vai nauda, un, treškārt, šie klienti ir aizsargāti saskaņā ar piemērojamajiem maksātspējas tiesību aktiem.
- 42 Attiecībā uz pirmo nosacījumu prasītāja apgalvo, ka tā esot jāuzskata par ieguldījumu brokeru sabiedrību Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta izpratnē.
- 43 Jēdziens “ieguldījumu brokeru sabiedrības” Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 2. punktā ir skaidrots kā “ieguldījumu brokeru sabiedrības, kā tās definētas Direktīvas 2014/59 [..] 2. panta 1. punkta 3. apakšpunktā [..]”.
- 44 Lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Direktīvas 2014/59 2. panta 1. punkta 3. apakšpunktā jēdziens “ieguldījumu brokeru sabiedrība” bija definēts kā tāds, kas attiecas uz “ieguldījumu brokeru sabiedrību saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 2. apakšpunktā minēto definīciju [..]”, kurā savukārt jēdziens “ieguldījumu brokeru sabiedrība” bija definēts kā tāds, kas attiecas uz “personu, kā tā definēta Direktīvas 2004/39/EK 4. panta 1. punkta 1. apakšpunktā, kurai piemēro minētajā direktīvā noteiktās prasības, izņemot šādas personas: a) kredītiestādes [..]”.
- 45 No šo tiesību normu formulējuma izriet, ka Deleģētās regulas 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā ietvertā atkāpe apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī nebija piemērojama vienībām, kas vienlaikus bija kredītiestādes un ieguldījumu brokeru sabiedrības, kā tas bija prasītājas gadījumā. Šajā ziņā netiek apstrīdēts, ka prasītāja ir kredītiestāde, kurai ir bankas darbības licence kā iestādei Regulas Nr. 806/2014 2. panta izpratnē kopsakarā ar 3. panta 1. punkta 13. apakšpunktu, kā arī Direktīvas 2014/59 2. panta 1. punkta 2. apakšpunktu.
- 46 Šo secinājumu neatspēko prasītājas apgalvojums, ka tai ir atļauja sniegt pakalpojumus un veikt ieguldījumu darbības, kas minētas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/65/ES (2014. gada 15. maijs) par finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Direktīvu 2002/92/ES un Direktīvu 2011/61/ES (OV 2014, L 173, 349. lpp.) I pielikuma A iedaļas 1.–7. punktā.
- 47 Proti, kā apgalvo VNV, ja Komisija Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā būtu vēlējusies atsaukties gan uz kredītiestādēm, gan ieguldījumu brokeru sabiedrībām, vai pat uz kredītiestādēm, kas ir arī ieguldījumu brokeru sabiedrības, tā šajā tiesību normā būtu atsaukusies uz “iestādēm”, nevis uz “ieguldījumu brokeru sabiedrībām”. Komisija šādi ir rīkojusies arī šīs tiesību normas a), b) un f) apakšpunktā, izmantojot jēdzienu “iestādes”. Savukārt, ja Komisija būtu vēlējusies šīs deleģētās regulas 5. panta 1. punktā paredzēto izņēmumu piemērot tikai noteiktām vienībām, tā būtu izmantojusi precīzākus formulējumus, piemēram, “centrālais[ie] darījumu partneris[i]”, “centrālais[ie] vērtspapīru depozitārijs[i]” un “ieguldījumu brokeru sabiedrība[s]”, kas attiecīgi izmantoti šīs tiesību normas c), d) un e) apakšpunktā.

- 48 Visbeidzot – attiecībā uz prasītājas argumentu, ka Direktīvas 2014/59 2. panta 1. punkta 3. apakšpunktā ietvertā atsauce uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.), 4. panta 1. punkta 2. apakšpunktu ir atsauces kļūda, kas VNV būtu bijusi jālabo, prasītāja nav sniegusi nevienu konkrētu pierādījumu šī apgalvojuma pamatojumam.
- 49 Šajā ziņā jāatgādina, ka jēdziena “ieguldījumu brokeru sabiedrība” definīcija, kāda tā šobrīd paredzēta Direktīvas 2014/59 2. panta 1. punkta 3. apakšpunktā, ir grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2019/2034 (2019. gada 27. novembris) par ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību un ar ko groza Direktīvas 2002/87/EK, 2009/65/EK, 2011/61/ES, 2013/36/ES, 2014/59/ES un 2014/65/ES (OV 2019, L 314, 64. lpp.) 63. panta 1. punktu. Šajā definīcijā tagad ir atsauce uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2019/2033 (2019. gada 27. novembris) par prudenciālajām prasībām ieguldījumu brokeru sabiedrībām un ar ko groza Regulas (ES) Nr. 1093/2010, (ES) Nr. 575/2013, (ES) Nr. 600/2014 un (ES) Nr. 806/2014 (OV 2019, L 314, 1. lpp.) 4. panta 1. punkta 22. apakšpunktu, kurā savukārt attiecībā uz jēdzienu “ieguldījumu brokeru sabiedrība” ir atsauce uz Direktīvas 2014/65 4. panta 1. punkta 1. apakšpunktu, kurā šis jēdziens ir definēts kā tāds, ko piemēro jebkurai juridiskai personai, kura sniedz ieguldījumu pakalpojumus trešām personām, un kredītiestādes no šīs definīcijas nav izslēgtas.
- 50 Tomēr starp lietas dalībniekiem nav strīda, ka šis Direktīvas 2014/59 2. panta 1. punkta 3. apakšpunktā ietvertās “ieguldījumu brokeru sabiedrības” definīcijas grozījums bija piemērojams tikai no 2021. gada 26. jūnija atbilstoši Direktīvas 2019/2034 67. panta 1. punkta otrajai daļai, lasot to kopsakarā ar šīs pašas direktīvas 39. apsvērumu.
- 51 No iepriekš minētā izriet, ka Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts, redakcijā, kas bija piemērojama apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, t.i., 2021. gada 14. aprīlī, jāinterpretē tādējādi, ka tas neļauj izslēgt tādas kredītiestādes kā prasītāja turējumā esošas saistības no saistību, kuras tiek izmantotas tās *ex ante* iemaksu noteikšanai, aprēķina.
- 52 Šādos apstākļos prasītājas fiduciārās saistības neatbilst Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā paredzētajam pirmajam nosacījumam.
- 53 Ņemot vērā, ka trim Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem ir kumulatīvs raksturs, prasītājas argumentācija ir jānoraida kopumā un nav jāpārbauda, vai abi pārējie nosacījumi ir izpildīti.
- 54 Tāpēc jāpārbauda prasītājas divpadsmitajā, trīspadsmitajā un četrpadsmitajā pamatā izvirzītās iebildes par prettiesiskumu.

2. Par divpadsmito pamatu, ar kuru tiek apgalvots Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punkta, 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta un 14. panta 2. punkta prettiesiskums, jo tie esot pretrunā Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktam un vienlīdzīgas attieksmes principam

- 55 Šim pamatam ir divas daļas, kas attiecas, pirmkārt, uz Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punkta, 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta un 14. panta 2. punkta prettiesiskumu Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punkta pārkāpuma dēļ un, otrkārt, uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu šo pašu tiesību normu dēļ.

56 Vispirms jānorāda, ka Delegētās regulas 2015/63 14. panta 2. punktā iestādēm ir noteikts pienākums sniegt VNV vismaz šīs deleģētās regulas II pielikumā minēto informāciju, ņemot vērā, ka saskaņā ar šī pielikuma otro ievilkumu iestādēm ir pienākums iesniegt VNV datus par “pasīvu [saistību] kopsummu”, kas minētās deleģētās regulas 3. panta 11. punktā ir noteikta kā pasīvu [saistību] kopsumma kā tā definēta Padomes Direktīvas 86/635/EEK (1986. gada 8. decembris) par banku un citu finanšu iestāžu gada pārskatiem un konsolidētajiem pārskatiem (OV 1986, L 372, 1. lpp.) 3. iedaļas izpratnē vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1606/2002 (2002. gada 19. jūlijs) par starptautisko grāmatvedības standartu piemērošanu (OV 2002, L 243, 1. lpp.) minēto starptautisko finanšu pārskatu standartu izpratnē.

a) Par pirmo daļu, kurā tiek apgalvots Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punkta pārkāpums

57 No šī sprieduma 39.–53. punkta izriet, ka Delegētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā nav paredzēta fiduciāro saistību izslēgšana no *ex ante* iemaksu aprēķina un tādējādi minētās saistības tiek iekļautas šajā aprēķinā. Šāda izslēgšana nav paredzēta nedz šīs pašas deleģētās regulas 3. panta 11. punktā, nedz 14. panta 2. punktā.

58 Prasītāja būtībā apgalvo, ka ar iepriekš minētajām Delegētās regulas 2015/63 tiesību normām esot pieļauts Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punkta a) apakšpunkta pārkāpums, jo, nosakot iestāžu riska profilu, tajās nav ņemta vērā fiduciāro saistību riska neesamība.

59 VNV apstrīd prasītājas argumentus.

60 Šajā ziņā jānorāda, ka atbilstoši Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktam Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus, lai precizētu jēdzienu “*ex ante* iemaksu koriģēšana proporcionāli iestāžu riska profilam”.

61 Tomēr deleģēto pilnvaru kontekstā LESD 290. panta izpratnē Komisijai, īstenojot tai piešķirtās pilnvaras, ir plaša rīcības brīvība, kad tai jāveic sarežģīti novērtējumi un izvērtējumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, *Dyson/Komisija*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Tā tas ir gadījumā, kad tiek noteikti kritēriji *ex ante* iemaksu koriģēšanai proporcionāli riska profilam saskaņā ar Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktu.

63 Šajā ziņā jāatgādina, ka šo iemaksu īpašais raksturs, kā izriet no Direktīvas 2014/59 105.–107. apsvēruma un Regulas Nr. 806/2014 41. apsvēruma, nozīmē, ka tās garantē, ka finanšu nozare atbilstoši apdrošināšanā balstītai loģikai VNM nodrošina pietiekamus finanšu līdzekļus, lai tas varētu pildīt savas funkcijas, vienlaikus mudinot attiecīgās iestādes izmantot mazāk riskantus darbības veidus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, *Komisija/Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 113. punkts).

64 Šajā kontekstā un kā izriet no Direktīvas 2014/59 114. apsvēruma, Savienības likumdevējs ir uzdevis Komisijai ar deleģēto aktu precizēt, kā noregulējuma finansēšanas mehānismos koriģēt iestāžu iemaksas proporcionāli to riska profilam.

- 65 No šī paša skatupunkta šīs direktīvas 107. apsvērumā ir precizēts: lai valsts finansējuma shēmās nodrošinātu *ex ante* iemaksu taisnīgu aprēķināšanu un radītu stimulu darboties saskaņā ar mazāk riskantu modeli, šīm iemaksām vajadzētu būt proporcionālām kredītu, likviditātes un tirgus riska pakāpei, kuru iestādes uzņēmušas.
- 66 No iepriekš minētā izriet, ka Komisijai bija jāizstrādā noteikumi par *ex ante* iemaksu koriģēšanu proporcionāli iestāžu riska profilam, īstenojot divus saistītus mērķus, proti, pirmkārt, nodrošināt, ka tiek ņemti vērā dažādie riski, ko rada iestāžu darbības, neatkarīgi no tā, vai tās ir banku vai vispārīgākas finanšu darbības, un, otrkārt, mudināt šīs pašas iestādes izmantot mazāk riskantus darbības veidus.
- 67 Kā izriet no dokumentiem, kas saistīti ar Deleģētās regulas 2015/63 pieņemšanu, it īpaši tādiem dokumentiem kā *JRC technical work supporting Commission second level legislation on risk based contributions to the (single) resolution fund* [JRC tehniskais pētījums, lai atbalstītu Komisijas otrā līmeņa tiesību aktus attiecībā uz riskiem balstītām iemaksām (vienotajā) noregulējuma fondā] un *Commission Staff Working Document: estimates of the application of the proposed methodology for the calculation of iemaksas to resolution financing arrangements* [Komisijas dienestu darba dokuments: aplēses par ierosinātās metodes piemērošanu, lai aprēķinātu iemaksas noregulējuma finansēšanas mehānismos], Komisijai, izstrādājot šos noteikumus, bija jāveic sarežģīti novērtējumi un izvērtējumi, jo tai bija jāizvērtē dažādi faktori, saskaņā ar kuriem tika apzināti dažādi riska veidi banku un finanšu sektoros.
- 68 Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisijai bija plaša rīcības brīvība, lai saskaņā ar Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktu pieņemtu noteikumus, kuros precizēts jēdziens “*ex ante* iemaksu koriģēšana proporcionāli iestāžu riska profilam”.
- 69 Šādos apstākļos attiecībā uz gada pamata iemaksu koriģēšanas metodi saskaņā ar Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktu Savienības tiesai ir tikai jāpārbauda, vai Komisija, īstenojot tai piešķirto rīcības brīvību, nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vai nepareizi izmantojusi pilnvaras, un vai tā nav acīmredzami pārsniegusi šīs pilnvaras (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 21. jūlijs, *Etimine*, C-15/10, EU:C:2011:504, 60. punkts).
- 70 Šādos apstākļos prasītājam jāpierāda, ka šī sprieduma 57. punktā minētajās tiesību normās, kas neparedz fiduciāro saistību izslēgšanu no tās *ex ante* iemaksas aprēķina, ir pieļauta acīmredzama kļūda, ir nepareizi izmantotas pilnvaras vai tās acīmredzami pārsniedz Komisijai ar Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktu piešķirto rīcības brīvību.
- 71 Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka Komisija esot pārkāpusi Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktu, jo fiduciārajām saistībām nav riska, un tam esot nozīme *ex ante* iemaksu aprēķinā divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, ja prasītāja kļūtu maksātnespējīga, tā uzskata, ka tās fiduciārā turējumā esošo klientu naudu aizsargātu Vācijas maksātnespējas tiesības. Otrkārt, prasītāja apgalvo: ciktāl tai ir pienākums pārskaitīt klientu līdzekļus finanšu produktus piedāvājošām iestādēm šādas iestādes maksātnespējas gadījumā, šos līdzekļus aizsargātu arī noguldījumu garantiju sistēma Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/49/ES (2014. gada 16. aprīlis) par noguldījumu garantiju sistēmām (OV 2014, L 173, 149. lpp.) izpratnē.

- 72 Vispirms jāatgādina, ka Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktā ir paredzēti astoņi elementi, kuri Komisijai jāņem vērā, korigējot *ex ante* iemaksas proporcionāli iestāžu riska profilam. Lai gan “iestādes pakļautība riskam” ir viens no šādiem elementiem, un tādējādi Komisijai tas jāņem vērā, pieņemot tādu deleģēto aktu kā Deleģētā regula 2015/63, šis elements ir tikai viens no astoņiem kritērijiem, kas Komisijai jāņem vērā, izstrādājot šādu aktu.
- 73 Turpinājumā – nekas Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktā nenorāda, ka Komisijai būtu jāpiešķir lielāka nozīme vienam vai vairākiem šī sprieduma 72. punktā minētajiem elementiem, piemēram, iestādes pakļautībai riskam. Šajā tiesību normā nav arī precizēts, kādā veidā Komisijai jāņem vērā šī pakļautība.
- 74 Visbeidzot prasītāja katrā ziņā nav pierādījusi, ka fiduciārajām saistībām noregulējuma gadījumā nav nekāda riska.
- 75 Proti, vispirms par prasītājas argumentu, ka fiduciārās saistības nerada risku noregulējuma gadījumā, jo fiduciārā turējumā esošo klientu naudu maksātnespējas gadījumā aizsargā Vācijas maksātnespējas tiesības, jākonstatē, ka prasītāja neapstrīdēja VNV apgalvojumu, ka šīs tiesības nepiešķir īpašu aizsardzību klientu līdzekļiem, kamēr tie atrodas tranzīta kontā.
- 76 Šajā ziņā VNV paskaidroja – un prasītāja to neapstrīdēja –, ka fakts, ka šie līdzekļi tiek turēti tranzīta kontā, palielināja risku saistībā ar fiduciārām saistībām, jo šie līdzekļi netika uzreiz nošķirti no citiem prasītājas līdzekļiem, un tātad maksātnespējas gadījumā Vācijas tiesības tos neaizsargāja.
- 77 Turklāt šajā ziņā no prasības pieteikuma izriet un prasītāja tiesas sēdē to ir arī apstiprinājusi – ciktāl tas attiecas uz prasītāju, ka šie līdzekļi tiek pārskaitīti uz kolektīviem fiduciārajiem kontiem finanšu produktus piedāvājošās iestādēs mēneša 15. vai 30. datumā, tas nozīmē, ka līdzekļi tranzīta kontā var palikt ne ilgāk kā piecpadsmit dienas, kuru laikā maksātnespējas gadījumā Vācijas tiesības tos neaizsargā.
- 78 Tāpat prasītāja kļūdaini apgalvo, ka no brīža, kad klientu līdzekļi tiek pārskaitīti no tranzīta konta uz finanšu produktus piedāvājošām iestādēm, fiduciārās saistības nerada nekādu risku, jo šo iestāžu maksātnespējas gadījumā šos līdzekļus aizsargā noguldījumu garantiju sistēma.
- 79 Šajā ziņā prasītāja nav apstrīdējusi VNV argumentu, ka, lai klientu līdzekļi tiktu aizsargāti ar noguldījumu garantiju sistēmu, ir nepieciešams, lai attiecīgo finanšu produktus piedāvājošo iestāžu juridiskā adrese būtu dalībvalstī un klienti šādās iestādēs ieskaitītu ne vairāk kā 100 000 EUR, un tālab minētā aizsardzība ir ierobežota gan teritoriālā, gan kvantitatīvā ziņā.
- 80 Ņemot vērā iepriekš minēto, prasītāja nav pierādījusi, ka Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punkts, 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts un 14. panta 2. punkts būtu pretrunā Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktam.

b) Par otro daļu, kurā tiek apgalvots vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums

- 81 Prasītāja būtībā apgalvo, ka fiduciāro saistību neizslēgšana no *ex ante* iemaksas aprēķina Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punktā, 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā un 14. panta 2. punktā esot pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam, jo tādas kredītiestādes kā tā pati atrodas salīdzināmā situācijā ar ieguldījumu brokeru sabiedrībām, kas norādītas šīs pašas regulas minētajā 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā, bet pret tām ir atšķirīga attieksme.

- 82 VNV apstrīd šo argumentāciju.
- 83 Jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips kā vispārējs Savienības tiesību princips nosaka, ka salīdzināmās situācijās nedrīkst būt atšķirīga attieksme un atšķirīgās situācijās nedrīkst būt vienāda attieksme, ja vien šāda attieksme nav objektīvi attaisnojama (spriedums, 2021. gada 3. februāris, *Fussl Modestraße Mayr*, C-555/19, EU:C:2021:89, 95. punkts).
- 84 Tā kā prasītāja ir apgalvojusi, ka esot pieļauts vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, tai ir konkrēti jānorāda salīdzināmas situācijas, kuras tās ieskatā ir aplūkotas atšķirīgi, vai atšķirīgas situācijas, kuras tās ieskatā ir aplūkotas vienādi (spriedums, 2013. gada 12. aprīlis, *Du Pont de Nemours (France)* u.c./Komisija, T-31/07, nav publicēts, EU:T:2013:167, 311. punkts).
- 85 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šādu situāciju salīdzināmība tiek vērtēta, ņemot vērā visus to raksturojošos faktoros. Šie faktori tostarp jānosaka un jāvērtē, ņemot vērā tiesību akta, kurā paredzēta aplūkotā atšķirība, priekšmets un mērķis. Bez tam jāņem vērā arī jomas, kurā ietilpst šis akts, principi un mērķi (skat. spriedumu, 2021. gada 3. februāris, *Fussl Modestraße Mayr*, C-555/19, EU:C:2021:89, 99. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 86 Attiecībā uz Direktīvas 2014/59, Regulas Nr. 806/2014 un Deleģētās regulas 2015/63 priekšmetu un mērķi jāatgādina, ka šie akti ietilpst VNM jomā, kura izveides mērķis saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 12. apsvērumu ir nodrošināt neitrālu pieeju iestādēm, kuras kļuvušas maksātnespējīgas, palielināt iestāžu stabilitāti VNM iesaistītajās dalībvalstīs, un novērst iespējamu križu izplatīšanos šajā mehānismā neiesaistītajās dalībvalstīs, lai atvieglotu iekšējā tirgus darbību kopumā.
- 87 Turklāt, runājot konkrēti par Direktīvas 2014/59, Regulas Nr. 806/2014 un Deleģētās regulas 2015/63, ar ko noteiktas *ex ante* iemaksas, tiesību normām, no šī sprieduma 63. punkta izriet, ka to mērķis atbilstoši apdrošināšanā balstītai loģikai ir nodrošināt, lai finanšu sektors garantētu pietiekamus finanšu līdzekļus VNM, lai tas varētu pildīt savas funkcijas, un mudināt iestādes izmantot mazāk riskantus darbības veidus.
- 88 Ņemot vērā šos principus un mērķus, jāpārbauda, pirmām kārtām, vai kredītiestādes, kuras arī saņēmušas atļauju veikt tādas ieguldījumu darbības kā prasītāja, atrodas situācijā, kas ir salīdzināma ar Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā minēto ieguldījumu brokeru sabiedrību (turpmāk tekstā – “ieguldījumu brokeru sabiedrības”) situāciju attiecībā uz fiduciāro saistību ņemšanu vērā, aprēķinot *ex ante* iemaksas.
- 89 Šajā ziņā jānorāda, ka *ex ante* iemaksu mērķis ir finansēt neregulējuma pasākumus, kuru pieņemšana ir pakļauta no Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 5. punkta izrietošajam nosacījumam, ka šāds pasākums nepieciešams sabiedrības interesēs, proti, tas ļauj konkrēti sasniegt šīs regulas 14. panta 2. punkta b) apakšpunktā minēto mērķi – izvairīties no ievērojami negatīvas ietekmes, kāda iestādes likvidācijai būtu uz finanšu stabilitāti, it īpaši novērst kaitīgas ietekmes izplatīšanos, tostarp tirgus infrastruktūrās, un uzturēt tirgus disciplīnu.
- 90 Kā norādīts Direktīvas 2019/2034 4. apsvērumā, kredītiestādes un ieguldījumu brokeru sabiedrības nerada salīdzināmu risku attiecībā uz negatīvo ietekmi, ko to maksātnespēja varētu radīt finanšu stabilitātei, jo atšķirībā no kredītiestādēm ieguldījumu brokeru sabiedrībām nav lielu privāto un korporatīvo aizdevumu portfeļu, un tās nepieņem noguldījumus. Proti, fakts, ka

turējumā atrodas lieli privāto un korporatīvo noguldījumu un aizdevumu portfeļi, rada finanšu stabilitātes risku, ja privātpersonas vai parādnieki nevar lielā apmērā atmaksāt šos aizdevumus attiecīgajām kredītiestādēm vai ja tiek izņemts ievērojams skaits noguldījumu.

- 91 Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību klientu loki atšķiras. Proti, kā apgalvo VNV, un tas netiek apstrīdēts, ieguldījumu brokeru sabiedrību klientu loku veido tie, kas izmanto atsevišķus specifiskus pakalpojumus, kuri saistīti ar finanšu instrumentiem, un to apstiprina šādu sabiedrību jēdziena “klients” definīcija, kas ietverta Direktīvas 2014/65 4. panta 1. punkta 9. apakšpunktā. Savukārt, kā izriet no Regulas Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 1. apakšpunkta, kredītiestādes, tostarp tās, kuras saņēmušas atļauju veikt arī ieguldījumu darbības, pieņem noguldījumus vai citus atmaksājamus līdzekļus no klientiem un savā vārdā piešķir aizdevumus, tādējādi piedāvājot savus pakalpojumus plašākam personu lokam.
- 92 Šādos apstākļos iespējamība, ka šādai kredītiestādei tiek piemērots noregulējums atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 18. panta 1. punkta c) apakšpunktam un 5. punktam, ir lielāka nekā, ka noregulējums tiek piemērots ieguldījumu brokeru sabiedrībai, un tālab šo abu kategoriju iestādes šajā ziņā nav salīdzināmā situācijā.
- 93 Tāpat attiecībā uz rīcību ar fiduciārajām saistībām šo iestāžu situācija nav salīdzināma.
- 94 Šajā ziņā prasītāja nav pamatoti apstrīdējusi, ka atbilstoši 1998. gada 9. septembra *Wertpapierhandelsgesetz* (Vērtspapīru tirdzniecības likums; *BGBI.* 1998 I, 2708. lpp.) 84. panta 2. punktam, ieguldījumu brokeru sabiedrībām, kurām nav atļauts veikt noguldījumu darījumus, ir pienākums uzreiz nodalīt no klientiem saņemtos līdzekļus fiduciārajos kontos, kas atvērti kredītiestādēs. Savukārt tādai kredītiestādei kā prasītāja nav pienākuma šādi rīkoties, veicot ieguldījumu darbības, jo, kā izriet no šī sprieduma 76.–77. punktā izklāstītajiem apsvērumiem, tai nav pienākuma uzreiz pārskaitīt minētos līdzekļus no tranzīta konta uz finanšu produktus piedāvājamo iestādēm.
- 95 Šādos apstākļos prasītāja nav pierādījusi, ka ieguldījumu brokeru sabiedrību turējumā esošās fiduciārās saistības būtu pakļautas riska līmenim, kas salīdzināms ar kredītiestāžu, kuras arī saņēmušas atļauju veikt tādas ieguldījumu darbības kā tā pati, turējumā esošo fiduciāro saistību riska līmenim. Tādējādi prasītāja nevar apgalvot, ka kredītiestāžu, kuras saņēmušas atļauju veikt arī ieguldījumu darbības un pie kurām tā pati pieder, situācija ir salīdzināma ar ieguldījumu brokeru sabiedrību situāciju, un tālab pret šīm divu veidu iestādēm būtu jāizturas vienādi attiecībā uz fiduciāro saistību izslēgšanu, aprēķinot *ex ante* iemaksas.
- 96 Otrām kārtām, prasītāja apgalvo, ka ar Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punktu un 14. panta 2. punktu esot ieviesta nevienlīdzīga attieksme pret iestādēm, kuru juridiskā adrese ir Vācijā, un tām, kuru juridiskā adrese ir dalībvalstīs, kas ir izmantojušas Direktīvas 86/635 10. panta 1. punkta trešajā teikumā paredzēto atkāpi.
- 97 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas b) apakšpunktu un Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punktu VNV aprēķina gada pamata iemaksu katrai iestādei, kā norādīts šī sprieduma 17. punktā. Šī iemaksa attiecībā uz tās daļu, kas aprēķināta, pamatojoties uz ES bāzi, ir proporcionāla attiecīgās iestādes saistību summai, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, salīdzinājumā ar visu iestāžu, kuras saņēmušas atļauju

VNM iesaistīto dalībvalstu teritorijā, kopējām saistībām, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, un attiecībā uz tās daļu, kas aprēķināta, pamatojoties uz valsts bāzi – visu iestāžu, kuras saņēmušas atļauju dalībvalsts teritorijā, kurā reģistrēta attiecīgās iestādes juridiskā adrese.

- 98 Attiecībā uz to saistību noteikšanu, kuras jāņem vērā, veicot šo aprēķinu, jāatgādina, ka Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punktā “pasīvu [saistību] kopsomma” ir raksturota kā “pasīvu [saistību] kopsomma, kā tā definēta [...] Direktīvas 86/635/[...] 3. iedaļā, vai kā tā definēta saskaņā ar [...] Regulā [...] Nr. 1606/2002 minētajiem starptautiskajiem finanšu pārskatu standartiem”.
- 99 Turklāt saskaņā ar Direktīvas 86/635 10. panta 1. punktu, kas ietilpst šīs direktīvas 3. iedaļā, līdzekļi, ko iestāde pārvalda savā vārdā, bet par labu trešām personām, parasti jānorāda šīs iestādes bilanci, ja tai ir īpašumtiesības uz attiecīgajiem aktīviem.
- 100 Ņemot to vērā, Direktīvas 86/635 10. panta 1. punkta trešajā teikumā ir noteikts, ka dalībvalstis attiecīgajām iestādēm var atļaut šādus līdzekļus norādīt ārpus bilances, ar nosacījumu, ka ir īpaši noteikumi, saskaņā ar kuriem minētos līdzekļus nošķir no līdzekļiem, kas pieejami prasību apmierināšanai iestādes darbības izbeigšanas gadījumā.
- 101 Šajā ziņā lietas dalībnieki apstiprināja, ka saskaņā ar noteikumiem, ko Vācijas Federatīvā Republika pieņēmusi, lai izpildītu Direktīvas 86/635 10. panta prasības, tādas kredītiestādes – kura saņēmusi atļauju veikt ieguldījumu darbības un kuras juridiskā adrese ir šajā valstī – kā prasītāja fiduciārās saistības būtu jāiekļauj tās bilanci.
- 102 Lietas dalībnieki ir arī atzīmējuši, ka atsevišķas dalībvalstis ir izmantojušas Direktīvas 86/635 10. panta 1. punkta trešajā teikumā paredzēto iespēju ļaut iestādēm, kuru juridiskā adrese ir šajās valstīs, līdzekļus, ko tās pārvalda savā vārdā, bet par labu trešām personām, norādīt ārpus bilances.
- 103 Prasītājas ieskatā no tā izriet: ja iestādes juridiskā adrese ir dalībvalstī, kura ir izmantojusi Direktīvas 86/635 10. panta 1. punkta trešajā teikumā paredzēto iespēju, tā var norādīt ārpus bilances saistības, kas attiecas uz šādām fiduciārajām darbībām, un tālab šīs saistības netiek ņemtas vērā, aprēķinot tās gada pamata iemaksu. Savukārt, veicot šo aprēķinu, tiek ņemtas vērā to iestāžu fiduciārās saistības, kuru juridiskā adrese ir dalībvalstīs, kas nav izmantojušas iespēju norādīt ārpus bilances aktīvus un fiduciārās saistības, piemēram, Vācija.
- 104 Tādējādi šī sprieduma 103. punktā aprakstītās sekas izriet no Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas b) apakšpunkta kopsakarā ar Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punkta piemērošanas, ņemot vērā Direktīvas 86/635 3. iedaļu un it īpaši tās 10. panta 1. punkta trešo teikumu, kurā definēts jēdziens iestāžu “pasīvi [saistības]” un dalībvalstīm paredzēta iespēja izvēlēties citus noteikumus attiecībā uz fiduciāro saistību iekļaušanu iestāžu bilanci.
- 105 Taču prasītāja nav apstrīdējusi šo tiesību normu spēkā esamību, ņemot vērā vienlīdzīgas attieksmes principu.
- 106 Turklāt – ja prasītājas argumentācija būtu jāsaprot tādējādi, ka tā patiesībā apgalvo, ka Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punkts un 14. panta 2. punkts pārkāpj vienlīdzīgas attieksmes principu, jo šajās tiesību normās nav ņemta vērā atšķirība starp dažādu dalībvalstu grāmatvedības noteikumiem attiecībā uz fiduciāro saistību iekļaušanu iestāžu bilanci, – jānorāda, ka vienlīdzīgas attieksmes princips Komisiju, kad tā pieņem deleģētos aktus saskaņā ar LESD 290. pantu, nevar

pilnvarot rīkoties ārpus deleģējuma, ko Savienības likumdevējs ir piešķīris, pamatojoties uz šo pēdējo tiesību normu. Tāpēc Komisijai nav jānovērš atšķirīgi valsts noteikumi par Savienības tiesību īstenošanu, ja vien tai šajā ziņā nav piešķirts pilnvarojums ar likumdevēju aktu.

- 107 Šajā gadījumā nedz ar Direktīvu 2014/59, nedz ar Regulu Nr. 806/2014 Komisijai nav piešķirtas pilnvaras saskaņot valstu grāmatvedības noteikumus attiecībā uz fiduciāro saistību iekļaušanu iestāžu bilancē.
- 108 Šādos apstākļos prasītāja nevar pārmest Komisijai, ka tā būtu pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, nenovēršdama pastāvošās atšķirības valsts grāmatvedības noteikumos attiecībā uz šo saistību iekļaušanu bilancē.
- 109 Katrā ziņā, pat pieņemot, ka Komisija Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punktā būtu varējusi paredzēt citu saistību definīciju, nevis to, kas ietverta Direktīvas 86/635 3. iedaļā, no tā neizrietētu, ka ar šīs deleģētās regulas 3. panta 11. punktu būtu pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips.
- 110 Proti, kā izriet no judikatūras, diskriminācijas aizliegums nenozīmē iespējamās atšķirības attieksmē, kuras vienā vai otrā dalībvalstī var rasties dažādu dalībvalstu tiesiskā regulējuma atšķirību dēļ ar nosacījumu, ka šie tiesiskie regulējumi vienādi ietekmē visas personas, kurām tie tiek piemēroti (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 16. jūlijs, *Horvath*, C-428/07, EU:C:2009:458, 55. punkts, un 2013. gada 19. septembris, *Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou*, C-373/11, EU:C:2013:567, 35. punkts).
- 111 Kaut gan arī šis princips tika radīts Savienības tiesību normu interpretācijas kontekstā, lai izvērtētu valsts tiesību aktu saderību saistībā ar diskriminācijas aizlieguma principu, citādi nevarētu būt attiecībā uz tādas Savienības tiesību normas spēkā esamības izvērtējumu, ar ko dalībvalstīm tiek piešķirta rīcības brīvība, kuru izmantojot tās pieņem dažādus minētos tiesību aktus (spriedums, 2013. gada 19. septembris, *Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou*, C-373/11, EU:C:2013:567, 36. punkts).
- 112 Šajā gadījumā prasītāja nav apgalvojusi un vēl jo vairāk – pierādījusi, ka attiecīgie Vācijas tiesību akti vienādi neietekmē visas personas, kas ietilpst to piemērošanas jomā.
- 113 Turklāt Savienības tiesiskā regulējuma pieņemšana konkrētā darbības jomā attiecībā uz atsevišķiem ekonomikas dalībniekiem, ņemot vērā to individuālo situāciju vai valsts tiesību normas, kurām arī tie ir pakļauti, var radīt atšķirīgas sekas, un šādas sekas nevar uzskatīt par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, ja minētais tiesiskais regulējums ir balstīts uz objektīviem kritērijiem un pielāgots tā mērķiem (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 19. septembris, *Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou*, C-373/11, EU:C:2013:567, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 114 Šajā ziņā prasītāja nav iesniegusi Vispārējā tiesā nevienu pierādījumu, no kura izrietētu, ka Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punkts, ciktāl tajā ir atsauce uz Direktīvas 86/635 3. iedaļu, nav balstīts uz objektīviem un Deleģētās regulas 2015/63 mērķiem piemērotiem kritērijiem.
- 115 Tādējādi prasītājas arguments ir jānoraida.

- 116 Trešām kārtām, prasītāja apgalvo, ka tā esot pakļauta nevienlīdzīgai attieksmei salīdzinājumā ar kredītiestādēm, kuras savu bilanci sagatavo atbilstoši starptautiskajiem grāmatvedības standartiem, bet tā nevarot sagatavot savu bilanci atbilstoši šiem standartiem, jo saskaņā ar piemērojamo Vācijas tiesisko regulējumu vienīgi mātes uzņēmumiem ir tiesības sagatavot savu bilanci tikai saskaņā ar šīm normām.
- 117 No vienas puses, šajā ziņā jānorāda, ka šāda apgalvota nevienlīdzīga attieksme ir tādas tiesību normas piemērošanas sekas, kuras pamatā ir piemērojamie Vācijas tiesību akti, nevis Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punkts, 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts vai 14. panta 2. punkts, kuru spēkā esamību prasītāja apstrīd.
- 118 No otras puses, kā atzīst pati prasītāja, tā katrā ziņā varēja sagatavot pārskatus saskaņā ar starptautiskajiem grāmatvedības standartiem, bet tā izvēlējās to nedarīt administratīvu un finansiālu iemeslu dēļ. Šādos apstākļos prasītāja šī iemesla dēļ nevar atsaukties uz nevienlīdzīgu attieksmi.
- 119 No iepriekš minētā izriet, ka prasītāja nav pierādījusi, ka Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punkts, 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts vai 14. panta 2. punkts pārkāptu vienlīdzīgas attieksmes principu.
- 120 Tāpēc divpadsmitais pamats jānoraida kā nepamatots.

[..]

B. Par pamatiem attiecībā uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu

1. Par pirmo pamatu, ar kuru tiek apgalvots Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta pārkāpums

- 144 Prasītāja apgalvo, ka, atteikdamās no *ex ante* iemaksu aprēķina izslēgt tās fiduciāro saistību summu, VNV esot pieļāvusi Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta pārkāpumu. Argumentācijai, kas izmantota šī pamata atbalstam, ir divas daļas.
- a) Par pirmo daļu, kurā tiek apgalvots ka neesot ņemts vērā fakts, ka prasītāja atbilst visiem Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem*
- 145 Prasītāja apgalvo, tā kā ir atteikts no *ex ante* iemaksu aprēķina izslēgt tās fiduciāro saistību summu, ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts.
- 146 VNV apstrīd šo argumentāciju.
- 147 Kā izriet no šī sprieduma 39.–52. punkta, Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts jāinterpretē tādējādi, ka tas neļauj izslēgt prasītājas fiduciārās saistības no tās *ex ante* iemaksas aprēķina.
- 148 Šādos apstākļos VNV nav pieļāvusi tiesību kļūdu, neizslēgdama šo saistību summu no prasītājas *ex ante* iemaksas aprēķina.

149 Tāpēc pirmā pamata pirmā daļa jānoraida kā nepamatota.

b) Par otro daļu, kas attiecas uz Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta piemērošanu pēc analogijas

150 Prasītāja apgalvo, ka gadījumā, ja Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tās fiduciāro saistību izslēgšanu no *ex ante* iemaksas aprēķina, šīs deleģētās regulas mērķis, kā arī vienlīdzīgas attieksmes un samērīguma principi paredz, lai šī tiesību norma pēc analogijas tiktu piemērota tās situācijai.

151 VNV apstrīd šo argumentāciju.

152 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta piemērošana situācijām, kas ir salīdzināmas ar tajā minētajām, pat ja tās neatbilst šajā tiesību normā minēto nosacījumu kopumam, nav saderīga ar minēto normu formulējumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. decembris, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, 92. punkts).

153 Tādējādi Tiesa ir nospriedusi, ka ar Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punktu kompetentajām iestādēm, saskaņā ar Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punktu koriģējot *ex ante* iemaksas proporcionāli riskam, nav piešķirta rīcības brīvība izslēgt noteiktas saistības, bet gan tajā ir precīzi uzskaitīti nosacījumi, atbilstoši kuriem atsevišķas saistības var izslēgt no *ex ante* iemaksu aprēķina (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. decembris, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, 93. punkts).

154 Tāpēc pretēji prasītājas apgalvotajam, VNV nav pieļāvusi tiesību kļūdu, nepiemērodama pēc analogijas Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktu.

155 Iznākums nevar būt citāds arī tad, ja ņem vērā vienlīdzīgas attieksmes, diskriminācijas aizlieguma un samērīguma principus, uz kuriem atsaucas prasītāja, jo Deleģētajā regulā 2015/63 ir nošķirtas situācijas, kurām piemīt vērā ņemamas īpatnības, kas tieši saistītas ar riskiem, kādi piemīt aplūkotojām saistībām (spriedums, 2019. gada 3. decembris, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, 95. punkts).

156 Katrā ziņā, ņemot vērā šī sprieduma 83.–120. punktā izklāstītos apsvērumus, prasītāja nevar apgalvot, ka Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta nepiemērošana pēc analogijas būtu pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam.

157 Tāds pats secinājums jāizdara attiecībā uz samērīguma principu.

158 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka atbilstoši samērīguma principam, kas ir viens no Savienības vispārējiem principiem, Savienības iestāžu aktiem jābūt piemērotiem ar attiecīgo tiesisko regulējumu sasniedzamo leģitīmo mērķu īstenošanai, un tie nedrīkst pārsniegt šo mērķu sasniegšanai vajadzīgo, ar nosacījumu – ja ir iespēja izvēlēties no vairākiem atbilstošiem pasākumiem, jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un radītajām neērtībām jābūt samērīgām ar sasniedzamajiem mērķiem (spriedumi, 2016. gada 4. maijs, *Philip Morris Brands u.c.*, C-547/14, EU:C:2016:325, 165. punkts, un 2021. gada 20. janvāris, *ABLV Bank/VNV*, T-758/18, EU:T:2021:28, 142. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2010. gada 8. jūnijs, *Vodafone u.c.*, C-58/08, EU:C:2010:321, 51. punkts).

- 159 Vispirms, runājot par prasītājas fiduciāro saistību ņemšanas vērā tās *ex ante* iemaksas aprēķinā atbilstošo raksturu, prasītāja neapstrīd, ka tās fiduciāro saistību iekļaušana šīs iemaksas aprēķinā sekmē šī sprieduma 63. punktā aprakstīto *ex ante* iemaksu mērķu īstenošanu – garantēt VNM pietiekamus finanšu resursus, lai tas varētu pildīt savas funkcijas, un mudināt iestādes izmantot mazāk riskantus darbības veidus.
- 160 Šajā ziņā prasītāja ir vienīgi formulējusi nepamatotus apgalvojumus.
- 161 Proti, no vienas puses, prasītāja apgalvo, ka tās fiduciāro saistību ņemšana vērā tās *ex ante* iemaksas aprēķinā tai radot nepieņemamu un acīmredzami nesamērīgu slogu salīdzinājumā ar tās lielumu. Tomēr, ņemot vērā šī sprieduma 39.–52. punktā izklāstītos apsvērumus, šādu argumentu nevar pieņemt, jo Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā paredzētā saistību izslēgšana ir atkarīga nevis no attiecīgo iestāžu lieluma, bet gan no tā, vai ir ievēroti šajā tiesību normā paredzētie nosacījumi, kuriem nav saistības ar to lielumu.
- 162 No otras puses, prasītāja apgalvo, ka tās fiduciāro saistību summas iekļaušana tās saistību aprēķinā, nosakot tās *ex ante* iemaksas, esot pretrunā Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktā noteiktajiem kritērijiem. Šajā ziņā ir pietiekami konstatēt, ka prasītāja pietiekami juridiski nepaskaidro saikni starp šo argumentu un samērīguma principu.
- 163 Turpinot – jākonstatē, ka prasītāja būtībā izvirza divus argumentus attiecībā uz tās fiduciāro saistību ņemšanas vērā tās *ex ante* iemaksas aprēķinā saistībā ar šī sprieduma 63. punktā minētajiem mērķiem nepieciešamību.
- 164 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka nav nepieciešams ņemt vērā tās fiduciārās saistības, jo finanšu produktus piedāvājošās iestādes jau saņem klientu līdzekļus noguldījumu veidā, un tos aizsargā noguldījumu garantiju sistēma, un ka pastāv pietiekamas garantijas, lai šos klientus aizsargātu ar maksātnespējas jomā piemērojamām tiesībām. Prasītājas ieskatā, tās fiduciāro saistību ņemšana vērā izraisītu iespējamu šo saistību divkāršu ņemšanu vērā tās *ex ante* iemaksas aprēķināšanas kontekstā.
- 165 Šajā ziņā prasītāja tomēr nepaskaidro, kāda konkrēta *ex ante* iemaksu aprēķināšanas metode iestādēm būtu mazāk apgrūtinājoša un vienlaikus piemērota, lai vienlīdz efektīvi sasniegtu šī sprieduma 63. punktā minētos mērķus, it īpaši, lai kompensētu VNF pieejamo finanšu līdzekļu samazinājumu, ko radītu šāda izslēgšana.
- 166 Bez tam prasītāja katrā ziņā nav atsaukusies uz informāciju, kas varētu atspēkot VNV apgalvojumu, kurš minēts šī sprieduma 79. punktā, ka tad, lai klientu līdzekļi tiktu aizsargāti ar noguldījumu garantiju sistēmu, nepieciešams, lai attiecīgo finanšu produktus piedāvājošo iestāžu juridiskā adrese būtu dalībvalstī un klienti šādās iestādēs ieguldītu ne vairāk kā 100 000 EUR.
- 167 Visbeidzot – attiecībā uz prasītājas argumentu, ka tās fiduciāro saistību ņemšana vērā izraisītu šo saistību iespējamu divkāršu ņemšanu vērā, aprēķinot tās *ex ante* iemaksu, pietiek konstatēt, ka prasītāja neizvirza nevienu argumentu, kas norādītu, ka Komisija ar Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktu būtu vēlējusies pilnībā novērst jebkādu saistību divkāršu uzskaiti.

- 168 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka tās fiduciāro saistību ņemšana vērā tās *ex ante* iemaksas aprēķinā neatbilst nepieciešamības kritērijiem, jo maksātnespējas gadījumā tās klientiem būtu tiesības uz tās pārvaldīto fiduciāro aktīvu nodalīšanu, kas parādot, ka pastāv pietiekamas šo klientu aizsardzības garantijas.
- 169 No vienas puses, šī argumentācija jānoraida to pašu iemeslu dēļ, kas minēti šī sprieduma 165. punktā.
- 170 No otras puses, prasītāja katrā ziņā, nav pierādījusi, ka tās klientu aktīvi un nauda maksātnespējas gadījumā tiktu segti ar garantijām, kas ir salīdzināmas ar garantijām, kuras sedz ieguldījumu brokeru sabiedrību klientu aktīvus un naudu, kā norādīts šī sprieduma 75.–77. punktā.
- 171 Visbeidzot – prasītāja Vispārējai tiesai nav iesniegusi nevienu konkrētu pierādījumu, ka tās fiduciāro saistību iekļaušana tās *ex ante* iemaksas aprēķinā radītu neērtības, kas būtu acīmredzami nesamērīgas salīdzinājumā ar šī sprieduma 63. punktā minētajiem mērķiem.
- 172 Šādos apstākļos pirmā pamata otrā daļa un līdz ar to šis pamats kopumā ir jānoraida.

[..]

2. Par gada mērķapjoma noteikšanas pamatojumu

- 240 Šajā ziņā jāatgādina, ka pamatojuma trūkums vai nepietiekamība ir absolūts pamats, ko Savienības tiesa var un kas tai pat ir jāizvirza pēc savas ierosmes (skat. spriedumu, 2009. gada 2. decembris, Komisija/Īrija u.c., C-89/08 P, EU:C:2009:742, 34. punkts un tajā minētā judikatūra). Tāpēc Vispārējā tiesa var ņemt vērā un tai pat ir jāņem vērā arī citas nepilnības pamatojumā papildus tām, uz kurām atsaucas prasītāja, it īpaši tad, ja tās atklājas tiesvedības laikā.
- 241 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa uzskata, ka tai pēc savas ierosmes jāpārbauda, vai VNV ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu saistībā ar gada mērķapjoma noteikšanu.
- 242 Šajā nolūkā, veicot procesa organizatorisko pasākumu, lietas dalībnieki tiesas sēdē tika uzklausi par visām iespējamajām nepilnībām apstrīdētajā lēmumā saistībā ar gada mērķapjoma noteikšanu.
- 243 Pēc šī precizējuma jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 69. panta 1. punktam sākotnējā astoņu gadu perioda, skaitot no 2016. gada 1. janvāra (turpmāk tekstā – “sākotnējais periods”), beigās VNF pieejamajiem finanšu līdzekļiem jāsasniedz galīgais mērķapjoms, kas atbilst vismaz 1 % no segto noguldījumu summas visās iestādēs, kuras saņēmušas atļaujas visu VNM iesaistīto dalībvalstu teritorijā (turpmāk tekstā – “galīgais mērķapjoms”).
- 244 Saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 69. panta 2. punktu sākotnējā periodā *ex ante* iemaksas jāsadala laikā iespējami vienādi, līdz sasniegts šī sprieduma 243. punktā minētais galīgais mērķapjoms, bet ir pienācīgi jāņem vērā darījumdarbības cikla fāze un prociklisko iemaksu ietekme uz iestāžu finansiālo stāvokli.
- 245 Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punktā ir precizēts, ka iemaksas, kas katru gadu jāveic visām iestādēm, kuras saņēmušas atļauju visu VNM iesaistīto dalībvalstu teritorijā, nedrīkst pārsniegt 12,5 % no galīgā mērķapjoma.

- 246 Runājot par *ex ante* iemaksu aprēķināšanas metodi, Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 2. punktā ir paredzēts, ka VNV to summu nosaka, pamatojoties uz gada mērķapjomu, ņemot vērā galīgo mērķapjomu, un pamatojoties uz iepriekšējā gada segto noguldījumu vidējās summas, kas aprēķināta reizi ceturksnī visām iestādēm, kuras saņēmušas atļauju visu VNM iesaistīto dalībvalstu teritorijā.
- 247 Līdzīgi saskaņā ar Īstenošanas regulas 2015/81 4. pantu VNV *ex ante* iemaksas katrai iestādei aprēķina, pamatojoties uz gada mērķapjomu, ko nosaka, ņemot vērā galīgo mērķapjomu, un atbilstoši Deleģētajā regulā 2015/63 izklāstītajai metodei.
- 248 Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 48. apsvēruma šajā gadījumā VNV gada mērķapjomu par 2021. gada iemaksu periodu noteica 11 287 677 212,56 EUR apmērā.
- 249 Apstrīdētā lēmuma 36. un 37. apsvērumā VNV būtībā paskaidroja, ka gada mērķapjomu nosaka, pamatojoties uz analīzi par segto noguldījumu izmaiņām iepriekšējos gados, visām attiecīgām izmaiņām ekonomiskajā situācijā, kā arī uz analīzi par darbības cikla fāzes rādītājiem un prociklisko iemaksu iespējamo ietekmi uz iestāžu finansiālo stāvokli. Pēc tam VNV uzskatīja par piemērotu noteikt koeficientu, kas balstīts uz šo analīzi un VNF pieejamajiem finanšu līdzekļiem (turpmāk tekstā – “koeficients”). Lai sasniegtu gada mērķapjomu, VNV šo koeficientu piemēroja vienai astotdaļai no segto noguldījumu vidējās summas 2020. gadā.
- 250 Apstrīdētā lēmuma 38.–47. apsvērumā VNV ir izklāstījusi pieeju koeficienta noteikšanai.
- 251 Apstrīdētā lēmuma 38. punktā VNV konstatēja pastāvīgu segto noguldījumu pieauguma tendenci visās VNM iesaistīto dalībvalstu iestādēs. Konkrēti – šo noguldījumu vidējā summa, kas aprēķināta reizi ceturksnī, 2020. gadā sasniedza 6689 miljardus EUR.
- 252 Apstrīdētā lēmuma 40. un 41. apsvērumā VNV iepazīstināja ar segto noguldījumu prognozētajām izmaiņām sākotnējā perioda trīs atlikušajos gados, proti, no 2021. līdz 2023. gadam. Tā lēsa, ka segto noguldījumu gada pieauguma līmenis līdz sākotnējā perioda beigām būšot no 4 % līdz 7 %.
- 253 Apstrīdētā lēmuma 42.–45. apsvērumā VNV sniedza darbības cikla fāzes un *ex ante* iemaksu iespējamās procikliskās ietekmes uz iestāžu finansiālo stāvokli novērtējumu. Lai to paveiktu, tā norādīja, ka ir ņēmusi vērā vairākus rādītājus, piemēram, Komisijas prognozi par iekšzemes kopprodukta izaugsmi un Eiropas Centrālās bankas prognozes šajā nolūkā vai par privātā sektora kredītu plūsmu procentos no iekšzemes kopprodukta.
- 254 Apstrīdētā lēmuma 46. apsvērumā VNV secināja, ka, lai gan banku savienībā ir pamatoti sagaidīt turpmāku segto noguldījumu pieaugumu, šī pieauguma temps būs lēnāks, nekā 2020. gadā. Šajā ziņā VNV apstrīdētā lēmuma 47. apsvērumā norādīja, ka tā ir izmantojusi “piesardzīgu pieeju” attiecībā uz segto noguldījumu pieauguma līmeni nākamajos gados līdz 2023. gadam.
- 255 Ņemot vērā šos apsvērumus, apstrīdētā lēmuma 48. apsvērumā VNV noteica koeficienta vērtību 1,35 % apmērā. Pēc tam tā aprēķināja gada mērķapjomu, segto noguldījumu vidējo summu 2020. gadā reizinādama ar šo koeficientu un šī aprēķina rezultātu dalīdama ar astoņi atbilstoši šādai matemātiskai formulai, kas ietverta minētā lēmuma 48. punktā:

$$\text{“Mērķis}_0 \text{ [gada mērķapjoma summa] = Segto noguldījumu kopsomma}_{2020} * 0,0135 * \frac{1}{8} = 11\,287\,677\,212,56 \text{ EUR”}.$$

- 256 Tomēr tiesas sēdē VNV norādīja, ka gada mērķapjomu 2021. gada iemaksu periodam tā noteica šādi.
- 257 Pirmkārt, VNV noteica segto noguldījumu summu visām iestādēm, kuras saņēmušas atļauju visu VNM iesaistīto dalībvalstu teritorijā, par pamatu ņemdama nākotnē vērstu analīzi, un prognozēja, ka sākotnējā perioda beigās tā sasniegs aptuveni 75 miljardus EUR. Lai iegūtu šo summu, VNV ņēma vērā segto noguldījumu vidējo summu 2020. gadā, proti, 6689 miljardus EUR, segto noguldījumu gada pieauguma līmeni 4 % apmērā, kā arī atlikušo iemaksu periodu skaitu līdz sākotnējā perioda beigām, proti, trīs.
- 258 Otrkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 69. panta 1. punktu VNV aprēķināja 1 % no šiem 75 miljardiem EUR, lai iegūtu aplēsto galīgo mērķapjomu, kas jāsasniedz sākotnējā laikposma beigās, proti, aptuveni 75 miljardus EUR.
- 259 Treškārt, no pēdējās minētās summas VNV atskaitīja finanšu līdzekļus, kas jau bija pieejami VNF 2021. gadā, proti, aptuveni 42 miljardus EUR, lai iegūtu summu, kura jāiekasē līdz sākotnējā perioda beigām atlikušajos iemaksu periodos, proti, no 2021. līdz 2023. gadam. Šī summa bija aptuveni 33 miljardi EUR.
- 260 Ceturtkārt, VNV pēdējo minēto summu izdalīja ar trīs, lai to vienādi sadalītu starp minētajiem trim atlikušajiem iemaksu periodiem. Tādējādi gada mērķapjoms 2021. gada iemaksu periodam tika noteikts šī sprieduma 248. punktā minētajā apmērā, proti, aptuveni 11,287 miljardi EUR.
- 261 VNV tiesas sēdē arī apgalvoja, ka tā ir publiskojuši informāciju, uz kuru bija balstīta šī sprieduma 257.–260. punktā aprakstītā metode, kas esot ļāvusi prasītājam saprast, kā tika noteikts gada mērķapjoms. Tā tostarp precizēja, ka 2021. gada maijā, t.i., pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, bet pirms šīs prasības celšanas, tā savā tīmekļa vietnē bija publicējusi faktu lapu *Fact Sheet 2021* (turpmāk tekstā – “faktu lapa”), kurā bija norādīta plānotā galīgā mērķapjoma summa. Tāpat VNV apgalvoja, ka VNF pieejamo finanšu līdzekļu apmērs arī bija redzams tās tīmekļa vietnē, kā arī citos publiskos avotos jau pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.
- 262 Runājot par pienākuma norādīt pamatojumu saturu, no judikatūras izriet, ka Savienības iestādes vai struktūras pieņemta lēmuma pamatojumā noteikti nedrīkst būt pretrunas, lai ieinteresētās personas varētu saprast šī lēmuma patieso pamatojumu un aizstāvēt savas tiesības kompetentajā tiesā un pēdējā minētā varētu veikt pārbaudi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America/Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 169. punkts un tajā minētā judikatūra; 2005. gada 22. septembris, *Suproco/Komisija*, T-101/03, EU:T:2005:336, 20. un 45.–47. punkts, un 2015. gada 16. decembris, *Griekija/Komisija*, T-241/13, EU:T:2015:982, 56. punkts).
- 263 Tāpat, ja apstrīdētā lēmuma autors tiesvedības laikā Savienības tiesā sniedz konkrētus skaidrojumus par tā pamatojumu, šiem skaidrojumiem jāatbilst šajā lēmumā izklāstītajiem apsvērumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 22. septembris, *Suproco/Komisija*, T-101/03, EU:T:2005:336, 45.–47. punkts, un 2016. gada 13. decembris, *Printeos u.c./Komisija*, T-95/15, EU:T:2016:722, 54. un 55. punkts).
- 264 Proti, ja apstrīdētajā lēmumā minētie apsvērumi neatbilst tiesvedības laikā sniegtajiem skaidrojumiem, attiecīgā lēmuma pamatojums nepilda šī sprieduma 217–218. punktā atgādinātās funkcijas. Šāda neatbilstība liedz, pirmkārt, ieinteresētajām personām pirms prasības celšanas

uzzināt apstrīdētā lēmuma patieso pamatojumu un sagatavot savu aizstāvību saistībā ar to un, otrkārt, Savienības tiesai identificēt pamatojumu, uz kura patiesībā juridiski ir balstīts šis lēmums, un pārbaudīt tā atbilstību piemērojamajam regulējumam.

- 265 Visbeidzot jāatgādina – kad VNV pieņem lēmumu, ar kuru nosaka *ex ante* iemaksas, tai attiecīgajām iestādēm jādara zināma šo iemaksu aprēķināšanas metode (skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 122. punkts).
- 266 Tas pats attiecas uz gada mērķapjoma noteikšanas metodi, jo šai summai ir būtiska nozīme šāda lēmuma sistēmā. Proti, kā izriet no Īstenošanas regulas 2015/81 4. panta, *ex ante* iemaksas aprēķina, dalot minēto summu starp visām attiecīgajām iestādēm, un šīs summas palielināšana vai samazināšana pati par sevi katrai no šīm iestādēm rada attiecīgu *ex ante* iemaksu palielinājumu vai samazinājumu.
- 267 No iepriekš minētā izriet – kad VNV apstrīdētajā lēmumā jāsniedz iestādēm skaidrojumus par gada mērķapjoma noteikšanas metodi, šiem skaidrojumiem ir jāatbilst skaidrojumiem, ko tā sniegusi tiesvedības laikā, un jāatteicas uz faktiski izmantoto metodi.
- 268 Tomēr šajā lietā tas tā nav.
- 269 Proti, vispirms jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 48. apsvērumā ir ietverta matemātiska formula, kuru tā ir norādījusi kā pamatu gada mērķapjoma noteikšanai. Tomēr izrādās, ka šajā formulā nav ietverti VNV faktiski izmantotās metodes elementi, kā tika skaidrots tiesas sēdē. Proti, kā izriet no šī sprieduma 257.–260. punkta, VNV ar šo metodi ir aprēķinājusi gada mērķapjoma summu, no galīgā mērķapjoma atskaitīdama VNF pieejamos finanšu līdzekļus, lai aprēķinātu līdz sākotnējā perioda beigām vēl iekasējamo summu, un izdalīdama pēdējo minēto summu ar trīs. Tomēr šie divi aprēķināšanas soļi neparādās minētajā matemātiskajā formulā.
- 270 Turklāt šo konstatējumu nevar atspēkot VNV apgalvojums, ka 2021. gada maijā tā bija publicējusi faktu lapu, ietverot diapazonu, kurā norādītas iespējamās galīgā mērķapjoma summas, un savā tīmekļa vietnē – VNF pieejamo finanšu līdzekļu summu. Proti, neatkarīgi no tā, vai prasītāja faktiski zināja par šīm summām, tās pašas par sevi nevarēja tai ļaut saprast, ka VNV patiešām bija veikusi abas šī sprieduma 269. punktā minētās darbības, turklāt ir precizēts, ka apstrīdētā lēmuma 48. apsvērumā paredzētajā matemātiskajā formulā tās pat nebija minētas.
- 271 Līdzīgas neatbilstības ir saistītas arī ar veidu, kādā noteikts 1,35 % koeficients, kam tomēr ir galvenā nozīme matemātiskajā formulā, kura minēta šī sprieduma 255. punktā. Proti, šo koeficientu varētu saprast tādējādi, ka bez citiem parametriem tas ir balstīts uz prognozēto segto noguldījumu pieaugumu sākotnējā perioda atlikušajos gados. Tomēr, kā VNV atzina tiesas sēdē, šis koeficients tika noteikts tā, lai varētu pamatot gada mērķapjoma summas aprēķināšanas rezultātu, t.i., pēc tam, kad VNV aprēķināja šo summu, piemērodama šī sprieduma 257.–260. punktā izklāstītos četrus soļus un izdalīdama ar trīs summu, kas iegūta, no galīgā mērķapjoma atskaitot VNF pieejamos finanšu līdzekļus. Taču šī pieeja nav atspoguļota apstrīdētajā lēmumā.
- 272 Turklāt jāatgādina, ka saskaņā ar faktu lapu plānotā galīgā mērķapjoma summa bija diapazonā no 70 līdz 75 miljardiem EUR. Taču šis diapazons neatbilst apstrīdētā lēmuma 41. apsvērumā minētā segto noguldījumu 4 % līdz 7 % pieauguma līmeņa diapazonam. Proti, VNV tiesas sēdē norādīja, ka gada mērķapjoma noteikšanas nolūkā tā ir ņēmusi vērā segto noguldījumu 4 % pieauguma līmeni,

kas bija zemākais līmenis otrajā diapazonā, un tā ieguvusi plānoto galīgo mērķapjoma līmeni 75 miljardu EUR apmērā, kas bija augstākā vērtība pirmajā diapazonā. Tādējādi izrādās, ka šie divi diapazoni ir savstarpēji pretrunīgi. Proti, no vienas puses, segto noguldījumu izmaiņu līmeņa diapazons ietver arī vērtības, kuras ir lielākas par 4 % līmeni un kuru piemērošanas rezultātā aplēstā galīgā mērķapjoma summa tomēr būtu lielāka par to, kas iekļauta šī mērķapjoma diapazonā. No otras puses, prasītāja nesaprot, kālab VNV minētā mērķapjoma diapazonā iekļāva summas, kas ir mazākas par 75 miljardiem EUR. Proti, lai to panāktu, būtu bijis jāpiemēro līmenis, kas ir zemāks par 4 % un kas tomēr neietilpst segto noguldījumu pieauguma līmeņa diapazonā. Šādos apstākļos prasītāja nevarēja identificēt veidu, kādā VNV izmantoja šo noguldījumu izmaiņu līmeņa diapazonu, lai nonāktu pie plānotā galīgā mērķapjoma aprēķina.

- 273 No tā izriet, ka VNV gada mērķapjoma noteikšanai faktiski izmantotā metode, kā tā izskaidrota tiesas sēdē, neatbilst apstrīdētajā lēmumā aprakstītajai metodei, jo nedz iestādes, nedz Vispārējā tiesa, pamatojoties uz apstrīdēto lēmumu, nevarēja identificēt patieso pamatojumu, kura dēļ tika noteikts šis mērķapjoms.
- 274 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, jākonstatē, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļautas nepilnības pamatojumā saistībā ar gada mērķapjoma noteikšanu. Tāpēc šī iemesla dēļ apstrīdētais lēmums jāatceļ.

C. Secinājumi

- 275 Pēc Vispārējā tiesa veiktās pārbaudes jākonstatē, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļautas nepilnības pamatojumā saistībā ar gada mērķapjoma noteikšanu. Tā kā ar šīm nepilnībām pašām par sevi var pamatot šī lēmuma atcelšanu, šis lēmums ir jāatceļ, ciktāl tas attiecas uz prasītāju.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

- 1) **Atcelt Vienotās noregulējuma valdes (VNV) 2021. gada 14. aprīļa Lēmumu SRB/ES/2021/22 par 2021. gada *ex ante* iemaksu Vienotajā noregulējuma fondā aprēķinu, ciktāl tas attiecas uz *Max Heinr. Sutor OHG*.**
- 2) **Lēmuma SRB/ES/2021/22 iedarbība, ciktāl tas attiecas uz *Max Heinr. Sutor OHG*, tiek saglabāta līdz brīdim, kad saprātīgā termiņā, kas nedrīkst pārsniegt sešus mēnešus no šī sprieduma pasludināšanas dienas, stāsies spēkā jauns VNV lēmums, ar kuru nosaka šīs iestādes *ex ante* iemaksu Vienotajā noregulējuma fondā par 2021. gada iemaksu periodu.**
- 3) **VNV sedz savus, kā arī atlīdzina *Max Heinr. Sutor OHG* tiesāšanās izdevumus.**

Kornezov

De Baere

Petrlík

Kecsmár

Kingston

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2024. gada 8. maijā.

[Paraksti]